

GLE DAMO

Premalo razjasnjeno razgrinjanje ljubezni

Gledališka predstava *Ljubezen do bližnjega* deli naslov z romanom francoskega pisatelja in filozofa Pascala Brucknerja, delom, ki izhaja iz analize ljubezenskih razmerij v družbenem kontekstu od šestdesetih let 20. stoletja naprej.

NOVA GORICA ▶ Konformistični posameznik se poskuša z odločitvijo o nudenju spolnih uslug ljubezni željnimi posameznicam upreti lastni družbeni prilagojenosti. Režiser **Jernej Lorenci** je temo ljubezni izbral za uprizoritveno podlago avtorskega projekta, ki so ga na odru **SNG Nova Gorica** premierno uprizorili v četrtek. Uprizorjeno besedilo sicer podpisujejo ustvarjalci predstave, ki izstopajo iz poosebljanja vlog in predstavljanja vloge v performativno, s čimer v prizorih preigravajo dvojnost med javnim in zasebnim, fikcijo in resničnostjo, vlogo in lastno identiteto.

Z vidika uprizoritvenih postopkov se v *Ljubezni do bližnjega* ne zgodi nič posebno vznemirljivega in novega: v slovenskem okolju je "nov" zgolj transfer teh postopkov z zunajinstitucionalne scene na odre osrednjih gledaliških hiš, narodnih teatrov. Vizualni jezik predstave je izrazito performativen: oklešččen je vsakih upodobitev, znakov, ki bi konstruirali fikcijo, in je namesto tega usmerjen v njeno razgradnjo. Vidimo ozadje odra in reflektorje, celoten "stroj" gledališča (scenograf je **Branko Hojnik**), igralci redko zaidejo z odra.

Zaporedje prizorov odpre **Matija Rupel** s svojo pripovedjo o trenutkih (ne)lagodja ob zgodnji zaljubljenosti in masturbaciji. Za Ruplom se na odru pojavi

bleščeče opravljena **Vesna Vončina**, ki objema enega od gledalcev (kostumografinja je **Belinda Radulović**), sledi prizor "ljubezenskega" nasilja, v katerem so udeleženi **Marjuta Slamič**, **Gorazd Jakomini**, **Kristijan Guček**, **Miha Nemec** in **Maja Nemec**, prizor, ob ponovitvi deluje kot namig na začarani krog in brezizidnost tovrstnih odnosov.

Vmes se vplete kratka pripoved o ljubezni med Majo in Miho Nemcem, ta lirični moment je v predstavi osamljen in ga delno nadomestijo subtilni glasbeni aranžmaji (skladatelj je **Branko Rožman**). Do tod performativno gledališki dogodek ohranja konsisten-

povezujejo. Po sicer izvrstnem pevskem in plesnem nastopu **Ane Facchini** pa se vezi med prizori, ki bi jih povezovala v smiselno celoto, rahljajo, dokler na koncu povsem ne razpadejo.

Medtem ko je tema ljubezni v prvem delu predstave razgrnjena, pripravljena za analizo, nadgradnjo in interpretacijo, v drugem delu ti elementi poniknejo in izginejo. Na odru ostane le še malo ljubezni in veliko poljubnosti, zlasti v končnih zahvalah igralcev, ter bobni, po katerih mestoma udriha **Vladimir Hmeljak**.

Ljubezen do bližnjega tako ponudi številne iztočnice o tem, kaj je ljubezen, nekako lacanovsko je za vse odgovoren Drugi, torej za to, da čustvujemo, za pekel in za nebesa našega doživljanja bližine in odsotnosti ali izgube. Vsak od igralcev, v tem primeru performerjev,

predstavi svojo zgodbo ali drobce zgodb, v čemer so igralci različno suvereni in prepričljivi. Izvrsten je **Žiga Saksida**, z dobršno mero predanosti se razgaljanja intime loti tudi Matija Rupel, duhovita in zavzeta sta Gorazd Jakomini in Kristijan Guček. Za Vesno Vončina in Ano Facchini se zdi, da negotov učinek njunega nastopa delno sovpadne s tedaj že razpadlimi vezmi med prizori.

Predstavi zmanjka ironije, in četudi je učinek prizorov velikokrat komičen, pa kot celota ne proizvedejo jasnega sporočila, kar je Lorenciju denimo izvrstno uspelo v nedavno uprizorjenem *Kralju Ubuju*. Kar je tam proizvajalo jasno in neizprosno stališče do fašizma in nacionalizma, je bilo očitno tokrat v odnosu do ljubezni premalo razjasnjeno.

ANJA BAJDA

V avtorskem projektu *Ljubezen do bližnjega* se prepletata ljubezen in nasilje.